

הרב הראשי עיה"ק אלעד מרדכי מלכא שליט"א
נשיא וראש מוסדות "אור המלך"

מחבר ספרי שו"ת דרך המלך, אמרי מרדכי, ודרכי המלך על המועדים ועוד
 רשת מעונות, ורשת גנים, ת"ת פרי תואר, ובית יעקב פרי תואר, תיכון בית יעקב החדש, ת"ת מאור ישראל,
 ישיבה קטנה ארחות יהודה, ביהמ"ד גבוה לרבנים ודיינים "לקח טוב" קופת "מפעל החסד" אלעד
 Chief Rabbi of Elad, Israel MORDECHAI MALKA, Founder & President of Institutions "Or Hamelech"

עיר התורה שקרובה אליך

המלך

פרשת נשא

תורת

סוד ההצלחה בעסקים לעשות כפי יכולתו:

במדבר פרשת נשא פ"ה (ט) וְלִבְרִיתוֹמָה לְלִבְקִדְשֵׁי בְנֵי־יִשְׂרָאֵל אֲשֶׁר־יִקְרִיבוּ לִפְנֵי לֹ הַיְהוָה: (י) וְאִישׁ אֶתְקַדְּשׁוּ לוֹ יִהְיוּ אִישׁ אֲשֶׁר־ יִתֵּן לִפְנֵי לֹ הַיְהוָה:

שאלות:

א { יש לשאול מאחר ובפסוק ט כתוב כל תרומה אשר יקריבו לכהן לו יהיה, דהיינו שנותן לכהן תרומותיו, מדוע התורה חוזרת בפסוק הבא אשר יתן לכהן לו יהיה שזה כפל הלשון ומיותר? **ב** { עוד צריך להבין מה הכונה ואיש את קודשיו לו יהיו, הרי המדובר שהאדם נותן קודשיו לכהן וכיצד לו יהיו? **ג** { גם המשך הפסוק אינו מובן שכתוב איש אשר יתן לכהן לו יהיה, ולכאורה יותר ראוי לכתוב איש את קודשיו יתן לכהן במקום שני הפסוקים, וגם כל הלשון לו יהיו או לו יהיה מיותרים? **ד** { זאת ועוד מדוע כתוב פעמיים איש איש באותו פסוק שהוא ממש מיותר כי היה מספיק לכתוב איש אחד? }

כל דרך איש ישר בעיניו:

הנה הבנת האדם בעיניי עסקיו ופרנסתו מבין ככל שיחסוך כך יטב לו ויתאפשר לעשות עסקים, ומתוך הנחה זו כאשר האדם נדרש לרכוש חפצי מצוה או לתת צדקה מתקשה מאוד ולכן מסתפק במועט או נמנע בגלל שהוא דן חסכן ורוצה לחסוך כסף וכל סכום שהוא נותן הריהו מחסיר ממונו וק"ו אם מדובר בסכום גדול לצדקה הדבר נעשה קשה עליו שבעתיים איך יוכל לתת הרי יאבד בזה את תוכניתו בעסקיו, ולמרות שנמנע מצדקה האדם שלם עם עצמו ואין ליבו נוקפו כאשר כבר אמר שלמה המלך במשלי כא-ב כל דרך איש ישר בעיניו, אולם התורה מלמדת אותנו שזה טעות מוחלטת וחשיבה מוטעית ואינה אלא אחיזת עיניים שמטעה אותו יצרו של האדם למען לנסותו כאשר נבאר.

המעכב מעשרותיו סופו שנצרך להן, והנותן סופו מתעשר:

ובזה נבא לביאור הפסוקים, הנה ברש"י הביא את המדרש על הפסוק וז"ל **ואיש את קודשיו לו יהיו** מי שמעכב מעשרותיו ואינו נותן לו יהיו המעשרות, סוף שאין שדהו עושה אלא אחד מעשרה שהיתה למודה לעשות, **איש אשר יתן לכהן מתנות הראיות לו**, לו יהיה ממון הרבה. זוהי דרשת הגמ' **במסכת ברכות דף סג ע"א**, אמר רבי יוחנן למה נסמכה פרשת סוטה לפרשת תרומות ומעשרות, לומר לך כל שיש לו תרומות ומעשרות ואינו נותן לכהן - סוף נצרך לכהן על ידי אשתו, שנאמר **ואיש את קדשיו לו יהיו** וסמך ליה איש איש כי תשטה אשתו, וכתיב והביא האיש את אשתו וגו'. **ולא עוד אלא סוף שנצרך להן**, שנאמר **ואיש את קדשיו לו יהיו**. אמר רב נחמן בר יצחק ואם נתן - סוף מתעשר, שנאמר **איש אשר יתן לכהן לו יהיה** - לו יהיה ממון הרבה ע"כ.

ונראה בביאור דברי חז"ל שבעצם היה קשה לחז"ל כל יתורי הלשון אשר שאלנו ולזאת מצאו לנכון לדרוש הפסוקים, היינו כי פסוק ט מדבר מה צריך כל אחד מישראל לעשות לתת כל תרומה לכהן, אולם ממשיכה התורה בפסוק שאחריו ולהוסיף כי ישנם שני סוגי אנשים יש איש את קודשיו לו יהיו, שהכוונה בזה על אדם שהוא דן חסכן ומשאיר את קודשיו ומעשרותיו לעצמו מתוך אותה השקפה שרוצה להרבות רכושו ולפתח עסקיו ואם יתן יבצר ממנו הדבר, אדם כזה סופו או כביאור רש"י שישאר לו רק בשיעור מעשר מעסקיו ושדה שהוציאה מאה תוציא עשירית, וכן עסק שהרויח ממנו אלף ירויח רק מאה, וכמסופר במדרש הובא **בתוספות בתענית דף ט ע"א** על אדם אחד שהיתה לו שדה המוציאה אלף כור והיה מעשר מאה כור כל שנה, ולפני שנפטר קרא לבנו וצויה אותו היות והוא עוד מעט הולך לעולמו דע לך בני כי אני מוריש לך שדה המוציאה אלף כור לשנה והכל בזכות זה שאני מפריש לכהן מאה כור כל שנה, ולכן דע לך שתהיה זהיר לשמור את צואתי להפריש המעשר כל שנה ועיי"ז תצליח, הסכים הבן ובאמת אחרי פטירת אביו אותה שדה הוציאה אלף כור והפריש מאה כור, אך לשנה שניה התחרט, שמאה כור היא כמות גדולה, לא כדאי לתת כ"כ הרבה ולכן התחיל למעט, וממילא השדה הוציאה פחות וכך הלך ופחת עד שהוציאה רק מאה כור, והתקיימו דברי הגמרא דאם לא יתן המעשרות לכהן סופו שישאר לו כמות כמו המעשר. או כפשטות דברי הגמרא לו יהיו שיהיה נצרך להם, שהכוונה בזה שיהיה עני ויזדקק לקבל צדקות. אולם יש סוג שני איש אשר יתן לכהן לו יהיה, שאם הוא מפריש תרומות ומעשרות לכהן זוכה שלו יהיה, דבר ראשון שאינו נחסר ממונו כי הכל יחזור אליו, ודבר שני מתברך ממונו וזוכה לברכה והצלחה בעסקיו כמאמר חז"ל **במסכת תענית דף ט ע"א**, **וכן בשבת דף קיט ע"א**, דאמר ריו"ח מאי דכתיב (בדברים יד) עשר תעשר עשר בשביל שתתעשר, ושם ממשיכה הגמ' שלמרות שאסור לנסות את הקב"ה אך בענין המעשרות התיר הקב"ה כמ"ש (במלאכי ג) הביאו את כל המעשר את בית האוצר ויהי טרף בביתי ובחנוני נא בזאת אמר ד' צבאות אם לא אפתח לכם את ארובות השמים והרקותי לכם ברכה עד בלי די, מאי עד בלי די, אמר רמי בר חמא אמר רב עד שיבלו שפתותיכם מלומר די.

תמיכה בלומדי התורה שהם שבט לוי של דורינו:

והנה כיון שבזמן ביהמ"ק הכהנים היו תלמידי חכמים והן הם המורים הלכות לכלל ישראל, כדכתיב בדברים כו (ג) וּבָאֵתְ אֶל־הַכֹּהֲנִים אֲשֶׁר יִהְיֶה בְּיָמֵי הָהֵם, לכן בכדי שיתפנו לעבודת היי"ת וישרתו וידריכו את כלל ישראל, צריך להוריד מהן את עול הפרנסה, ולזאת הקב"ה מצוה לתת המעשרות לכהן, ועיי"ז יוכלו להמשיך ללמוד ולעסוק בתורה ולזכות הרבים ויהיה לכלל ישראל חלק בתורה אשר הוא תכלית הבריאה, ולכן הברכה אשר שורה אצל האדם תלויה במעשיו כאשר מפריש מעשרות למען החזקת התורה, ובוה מראה שהוא מאמין באמונה שלימה כי הוא שותף בתורה, וכן בימינו אשר חרב בית המקדש ואין לנו כהן בעבודתו התחליף לזה הוא החזקת עולם התורה ולומדיה ואשרי המחזיק ותומך בהן שעליו נאמר במשלי פרק ג פסוק יח עֵץ־חַיִּים הוּא לְמַחְזִיקִים בָּהּ וְתִמְכֶּיָהּ מְאֹד: **וכאשר כתבנו שבוע שעבר בשם הרמב"ם** שבימינו שבט לוי הוא עולם התורה שיושבים ולומדים ומורים הוראות לישראל, וכאשר כל אדם מישראל דואג לעשר כספיו ומחזיק בת"ח נעשה שותף בתורה והקב"ה נותן לו הצלחה בעסקיו לאין שיעור, וח"ו כאשר האדם מקצץ הרי הוא מפסיד כיון שאין הצלחתו בעסקיו תלויה בחכמתו אלא בקב"ה.

הרב הראשי עיה"ק אלעד מרדכי מלכא שליט"א
נשיא וראש מוסדות "אור המלך"

מחבר ספרי שו"ת דרך המלך, אמרי מרדכי, ודרכי המלך על המועדים ועוד
 רשת מעונות, ורשת גנים, ת"ת פרי תואר, ובית יעקב פרי תואר, תיכון בית יעקב החדש, ת"ת מאור ישראל,
 ישיבה קטנה ארחות יהודה, ביהמ"ד גבוה לרבנים ודיינים "לקח טוב" קופת "מפעל החסד" אלעד
 Chief Rabbi of Elad, Israel MORDECHAI MALKA, Founder & President of Institutions "Or Hamelech"

עיר התורה שקרובה אליך

דברים נוקבים את הלב של החפץ חיים על תמיכה והחזקת תורה:

כתב החפץ חיים - תורה אור פרק יא וז"ל וידוע שבזמננו עיקר מצות מעשר מן הריוח שמזמין לו ה' צריך שיהיה לעמלי תורה כמו מלפנים שהיה מצוה ליתנו לכהנים וללוים וכו' וגם מלפנים שהיו נותנין אותם לכהנים וללוים היה גם כן עיקר המצוה לדקדק אם הם בעלי תורה וע"ז יתחזקו בתורת ה' כמו שאמרו (בחולין דף קל"א) אין נותנין מתנה לכהן עם הארץ שנאמר לתת מנת הכהנים והלוים למען יחזקו בתורת ה' וגו'. וה"ל בעניננו **כשידין הקדוש ברוך הוא על עון בטול תורה יקים במשפט את אלה שהיה בידם להחזיק ונתרשלו מזה**. והגם שבאמת היום כל איש ישראל מחזיקים את התורה וכו' אבל מי שברך אותו הקדוש ברוך הוא בהון רב אין ספק כי אין יוצא ידי חובתו במה שמפריש איזה עשרות רוי"כ לשנה להחזקת הישיבות, כי ענין יששכר וזבולן שהסכימה התורה למעשיהם וכדכתיב שמח זבולן בצאתך ויששכר באהלך היו כעין שותפות ממש, ששבת זבולן היו נותנין לשבת יששכר כל צרכן כדי שלא יהיו צריכים להתבטל מלימודם ולעסוק בפרנסה, וכו' אבל במה שנותנין עזר מעט לא יצאו י"ח אלא אותן שאין יכולת בידם ליתן יותר. וכו' טעם הדבר וכו' שאף שעושיין צדקה וחסד אבל לא כפי הראוי לפי ערכם, וכמו שמצינו בגמרא בנקדימון בן גוריון שהיה אחד משלשה עשירים שבירושלים (כמבואר בגיטין דף נ"ז) ועשה צדקה הרבה אף על פי כן משום שלא עשה כפי שצריך לעשות נאבד הונו הגדול עד שהוצרכה בתו ללקט שעורים בין טלפי סוסים להחיות נפשה, כדאיתא במסכת כתובות (דף ס"ו) מעשה בר"י בן זכאי וכו' ראה ריבה אחת שהיתה מלקטת שעורים מבין גללי בהמתן של ערביים וכו' אמרה לו רבי פרסני א"ל בתי מי את אמרה לו בת נקדימון בן גוריון אני א"ל בתי ממון של בית אביך היכן הלך אמרה לו לא כדין מתלין מתלא בירושלים מלח ממון חסר וכו' א"ל רבי זכור אתה כשחתמת על כתובתי אמר לתלמידיו זכור אני כשחתמתי על כתובתה והייתי קורא בה אלף אלפים דינרי זהב מבית אביה חוץ משל חמיה וקפריץ הגמרא ונקדימון ב"ג לא עבד צדקה והתניא דכשהיה יוצא מביתו לבהמ"ד היו מציעין לו כלי מלת מתחתיו ובאין עניים ומקפלין אותו מאחוריו ומשני כדבעי ליה למיעבד לא עבד, כדאמרי אינשי לפום גמלא שיחנא. וראה נא אם חסיד כזה שנחשב בין השלשה יחידי עולם משה ויהושע והוא השלישי שהעמידו החמה [כדאמרינן בתענית דף י"ט] ועשה צדקה הרבה אעפ"כ לא עמד לו זכותו הגדול והגיע לבתו כך מפני שלא עשה כפי הראוי לעשות וכ"ש באנשים קטנים שבדור הזה. וכו' ובזמן שיש עשירים מפזרים כסף לקישוט חזריהם המרווחים בוילון חלונותיהם הצבועים ירקרקות וכהנה משארי דברי הבלים של פאר ויופי שהולך כסף לאלפים ורבבות שאין בהם שום תועלת לא לגוף ולא לנשמה באותו הזמן יושבים ת"ח העוסקים בתורת ה' רעבים לחם. ולא עוני הגוף לבד בא ע"י התרשלות מהחזקת התורה כפי הראוי אלא גם אבדן נפשות שאלפים ורבבות נערים בעלי כשרון שהיו עלולים להיות גדולי תורה והולכים לטמיון עבור שאין ת"ת וישיבות כפי הצורך שבעו"ה נמצא פלכים גדולים שאין בהם אף ישיבה אחת ואף באלה שנמצאו מעט הוא לא לפי הצורך, ועל מי העון הזה אם לא על מי שהיה יכולת בידו לתקן. ומה נשיב אם ישאלו אותנו על כל הנפשות האלה ובושה וכלימה תכסה פני האיש כאשר ישאל אותו הקדוש ברוך הוא הלא בהון שנתתי לך היה בכחך להחזיק ת"ח העוסקים בתורתך. וכמה נפשות עניים מזרע עם קודש היה ביכלתך להחיות באור התורה בהון שנתתי לך ומה עשית בהם התחזקת להכניס אותם באוצר עד יום מותך. וכו' וראה מה דאיתא בירושלמי פ"ה ה"ד דשקלים ר' חמא בר חנינא ור' הושעיא רבה הוו מטיילין באלין כנישתא דלוד א"ל ר"ח לר' הושעיא כמה ממון שקעו אבהתן כאן א"ל כמה נפשות שקעו אבותיך כאן מי לא הוויין בני נשא דילעון באורייתא. ואם בבנין בהכ"נ שהיא מצוה רבה לפאר את בית אלהינו השיב לו כמה נפשות שקעו שהיה להם יותר להוציא הכסף לעוסקים בתורה וק"ו למי ששוקע כספו לפאר ביתו בנוי לתלפיות כמה נפשות ישקע בבנינו וה"ה בכל כיו"ב. וכו' והבא לטהר מסייעין אותו ואז יתברך מאלהי השמים ויניח ברכה אף לדורותיו עכ"ל: וכן כתב בילקוט שמעוני דברי הימים ב רמז תתרפה, ועל דבר זה נתפס רבי חנינא בן תרדיון, ובגמילות חסדים לא עסק והתניא ר' אליעזר בן יעקב אומר אל יתן אדם מעותיו לארנקי של צדקה אלא א"כ ממונה עליה כרבי חנינא בן תרדיון, מהימני הוה מהימן מיעבד לא עבד, ולא עבד והתניא מעות של פורים נתחלפו לו בשל צדקה וחלקם לעניים, מיעבד עבד כדבעי למיעבד לא עבד:

דוקא הנותן כל מעשרותיו מובטח לו הברכה:

ודבר זה שצריך לתת את כל המעשר ולא להסתפק בחלק נלמד בפסוק במלאכי ג אשר אמר הנביא הביאו את "כל" המעשר, מדוע כתב את כל ולא את המעשר, ללמדנו שכל ההבטחה דוקא אם נותן את כל המעשר ולא בערך.

מעשה בזמננו בעשיר שנפל בגלל מעשרות:

ואספר לכם מעשה שהיה עם רייכמן שהיה עשיר גדול מאוד ונותן צדקות בלי סוף ובכל זאת פתאום התמוטטו עסקיו מאוד והיה מזה רעש גדול איך יתכן. והנה פגש אותי ידידי עשיר מחו"ל וסיפר לי כי היתה לו פגישה עם רייכמן על איזה עסקה גדולה ובאותה הזדמנות דיבר איתו על הנזק שנגרם לו איך יתכן והרי הוא נותן צדקות לרוב. אמר לו רייכמן שאמנם הוא נותן צדקות לרוב אך עדיין לא היה נותן כשיעור המעשר ולכן נגרם לו הנזקים ולכן החליט לעשות ממש מעשר ובאמת אחר כמה זמן התחיל שוב להצליח ולעלות בעסקים.

האדם נתבע כפי יכולתו לעשות:

וכתב בספר דף על הדף כתובות דף סז ע"א, כתב בס' ילקוט דברי אסף (ערך עבודת השם) אמרו משמו של ר"ר זישיא ז"ע שאמר בשמים לא יתבעו אותי על שלא הייתי מרע"ה, בשמים יתבעו אותי על שלא הייתי זישע. כלומר שלעולם לא תובעים מן האדם יותר מכוחותיו עצמו. תובעים ממנו לנצל אותם עד תומם, גם אם הוא עושה הרבה והרבה יותר מאחרים, כמו שמצינו הכא אצל נקדימון בן גוריון שאף שכל כך הרבה בצדקה וחסד, עד שהיו פורשין כלי מילת כשהי' הולך מבית הכנסת לביתו, ואח"כ היו באים עניים ומגלגלים אותם ונוטלים אותם לעצמם, מ"מ נאבד כל כספו בענין רע, מכיון ד"כדבעי למיעבד לא עבד".

הרב הראשי עיה"ק אלעד מרדכי מלכא שליט"א
נשיא וראש מוסדות "אור המלך"

מחבר ספרי שו"ת דרך המלך, אמרי מרדכי, ודרכי המלך על המועדים ועוד
 רשת מעונות, ורשת גנים, ת"ת פרי תואר, ובית יעקב פרי תואר, תיכון בית יעקב החדש, ת"ת מאור ישראל,
 ישיבה קטנה ארחות יהודה, ביהמ"ד גבוה לרבנים ודיינים "לקח טוב" קופת "מפעל החסד" אלעד
 Chief Rabbi of Elad, Israel MORDECHAI MALKA, Founder & President of Institutions "Or Hamelech"

עיר התורה שקרובה אליך

אורו אשר לא את התורה ברוך אשר יקים:

עוד מדברי החפץ חיים על מי שמחזיק ומי שאינו מחזיק בתורה: וז"ל ובפרט בענין התרשלות מהחזקת התורה שנמצא מפורש בתורה אורו ע"ז כמו שכתוב אורו אשר לא יקים את דברי התורה הזאת וענו כל העם ואמרו אמנו, ומבואר בספרי דקאי על החזקה וידוע דאורו בו נידוי בו קללה. ואיתא במדרש תנא רשב"י אם ראית עירות שנתלשות ממקומן דע שלא החזיקו בשכר סופרים ובשכר משנים שנאמר וכו'. וה"ל בכל יחיד ויחיד שלא החזיק בתורה כפי הראוי לו וכפי ערך הוצאתו לשארי דברים. ולהיפך אלו היה נותנין לב להחזיק בכל כחם כפי המחויב בודאי היה גורם ברכה בעסקיהם וכמו שאמרו תיכף לת"ח ברכה, וכו' ואמרו בספרי שאפילו מי שלמד ולימד ושנה ועשה ולא החזיק הרי הוא בכלל אורו ח"ו ואפילו מי שלא למד ולא לימד וכו' והחזיק הרי הוא בכלל ברוך (וזה לבד די להמתבונן היטב שבהחזקתו כפי הצורך הוא מביא על עצמו ברכה גדולה כ"כ היוצאת מהכהנים והלויים וכו') ששים רבוא ישראל שענו אמנו ולהיפך מקבל עליו אורו ח"ו מן כלם שבודאי נוגע לו הברכה והקללה לעד ולנצח נצחים). ומפני שבזה תלוי כל עיקר ויסוד הדת שכאשר יחזיקו ישראל את התורה וייסדו ת"ת לנערים וישיבות יתגדלו ילדי ישראל בתורת ה' ומהגדיים נעשו תישישים שידעו כל עם קודש תורת ה' וחקיו וכו' לפיכך כרת הקדוש ברוך הוא ברית ע"ז באותם כל האורוין וכל הברכות שאין אחד מישראל נפטר מזה כל אחד במה שבכחו.

מעשה המעשר מתעשר:

מסופר בספר מעשיהן של צדיקים בפ' נשא על העשיר בשם ר' הרצלי שבאו אליו הרה"ג יוסף נתנזון ז"ל וגם גיסו כדי להתרימו לפדיון שבויים, אמר להם שהוא מוכן לתרום בתנאי שישבו לסעוד אצלו ובאמת ישבו, וסיפר להם על מעלת הצדקה שכאשר התחתן היה סמוך על שלחן חמיו לאחר כמה שנים שנגמר ההסכם הוצרך לפרנס בני ביתו בכוחות עצמו והיו לו ארבע מאות דינרים, החליט לנסוע ליריד ולנסות מזלו אולי הקב"ה יזמן לו הצלחה בעסקי אבנים טובות שכך היו עוסקים אבותיו, והנה כשהלך לשוק כמובן כל אחד צועק ומכריז על מרכולתו, ומתוך כל הקולות שמע קול אשה בוכה, הוא נמשך לראות מהיכן הבכי, בא והלך עד שהגיע לאשה וראה שיושבת ובוכה, ניגש אליה ושאל אותה מדוע את בוכה? וסיפרה לו כי יש לה בת שצריכה להיכנס לחופה ומתקרב הזמן והתחייבה ארבע מאות דינרים ואין לה כלום ועומדים לבטל החופה, הוא לא חשב הרבה והחליט מיד לתת את כל כספו שהיה לו ארבע מאות דינרים ונתן לה ושמת, והיות ואין לו כסף כלל כבר אין לו מה לעשות בשוק, אך למרות זאת המשיך מעט בדרכו וראה איזה סוחר אבנים שמחזיק איזה שרשרת יקרה מאוד יפה ורוצה למוכרה, עמד להסתכל על אותה שרשרת זמן רב, ראה הסוחר אותו עומד ומתבונן שאלו מדוע הוא מתבונן, האם אתה רוצה לקנות בבקשה, השיבו שבאמת היה רוצה לקנות אך אין לו כסף, אמר לו הסוחר היות והנך נראה נאמן אני מוכן לתת לך באשראי את השרשרת והיא עולה אלף דינרים, הסכים לקח השרשרת והמשיך ליכנס לשוק לחפש סוחר למכור לו את השרשרת, מצא סוחר שהסכים לקנות השרשרת עם רווח הגון, ואותו סוחר שקנה ביקש אותו אולי הוא מוכן להיות סוכן שלו ויעזור לו למכור לסוחר אחר והסכים להיות מתווך ויקבל דמי עמלה וכך עשה והצליח, וכך המשיך מסוחר לסוחר עד שעשה רווח גדול מאוד, ותוך כמה ימים רצה להחזיר את חובו וחיפש את אותו אדם הגון שנתן לו השרשרת אך כמה שחיפש לא מצא אותו, ושוב לשנה הבאה הלך לשוק לחפש ולא מצא אותו, אמר לו הרב בודאי זה אליהו הנביא אשר נתן לו בזכות המצות צדקה שעשה במסירות נפש, ולכן גם עכשיו הוא יתן כל מה שצריך לפדיון שבויים.

מוסר השכל:

עלה בידנו להחכים כי סוד ההצלחה והכישלון בעסקים תלוי במעשיו, כי הקב"ה בכבודו ובעצמו מבטיח לכל אדם אשר יעשה תרומות ומעשרות כפי יכולתו יזכה לברכה והצלחה עד בלי די, יותר מכך שהתיר הקב"ה לבחון אותו בדבר זה למרות שלכאורה הדבר נוגד את האמונה, בהיות והקב"ה אינו בא בתביעה ובטרוניה על בריותיו יודע עד כמה קשה לאדם להיפרד מרכושו אשר עמל עליו ולכן התיר הדבר הזה, אולם מפורש שההבטחה היא דווקא כאשר האדם נותן כפי יכולתו ולא יסתפק בנתינה פחותה אפילו שתהיה מרובה כיון שהכסף הוא פיקדון אצל האדם לצורך נשמתו שיוכל לזכות בו לחיי עוה"ב ולקנות תורה ומצוות, ואם ח"ו אינו נאמן לשליחות שהשם נתן לו הרי יתבע על כך שמי יודע כמה תלמידי חכמים יכול לגדל בכספו ובגללו נמנעו מללמוד מפני שלא התאפשר להן להתקיים, וכמאמר הירושלמי שבמקום להשקיע בבניינים ישקיע בלומדי תורה כי באותו בניין הוא קובר הרבה נשמות שיכלו לגדול בתורה ויתן על כך את הדין, וח"ו נכלל בכלל אורו אשר לא יקים את התורה, ולזאת יאזור כל אחד אומץ ויפנים בקרבו לעשות כל אשר לאל ידו להחזיק תורה ולומדיה גם אם יושב ועוסק בתורה ויזכה להיכלל בכלל ברוך אשר יקים את התורה ותשרה הברכה והצלחה בכל מעשה ידיו אמנו.

בידידות ואהבה
ובברכת שבת שלום ומבורך
הצב"י מרדכי מלכא ס"ט